

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Kypré a soudkyň JUDr. Jany Maiové a JUDr. Magdaleny Vinklerové ve věci žalobce **OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s.**, se sídlem 160 00 Praha, Bubeneč, Čs. armády 786/20, IČO 63839997, zastoupeného Mgr. Markem Lošanem, advokátem, se sídlem 110 00 Praha, Na Florenci 2116/15, proti žalovanému **Solis Art v likvidaci**, se sídlem 691 09 Vrbice č. p. 90, IČO 26629577, zastoupenému Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem, se sídlem 500 03 Hradec Králové, Malé náměstí 125/16, o zaplacení 1. 76.424 Kč, 2. 85874 Kč, 3. 15.581 Kč, vše s příslušenstvím, o odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 23 C 157/2013-95 ze dne 29. 1. 2016,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. v části, v níž byla zamítnuta žaloba na zaplacení částky 14.311,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % p.a. od 26. 2. 2013 do zaplacení, **p o t v r z u j e.**

II. Ve zbývající napadené části, to je ve výroku II., ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku 71.562,40 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % p.a. od 26. 2. 2013 do zaplacení, a ve výrocích III. a IV. se rozsudek soudu prvního stupně **z r u š u j e** a v tomto rozsahu se věc **v r a c í** soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem označeným shora Krajský soud v Brně žalobu na zaplacení bezdůvodného obohacení z roku 2009 ve výši 76.424 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p. a. od 18. 2. 2012 do zaplacení zamítl (výrok I.); žalovaného zavázal k povinnosti zaplatit žalobci bezdůvodné obohacení z roku 2011 ve výši 71.562,40 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % p. a. od 26. 2. 2013 do zaplacení a zamítl žalobu v rozsahu 14.311,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % p. a. od 26. 2. 2013 do zaplacení (výrok II.); žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci autorskou odměnu dle licenční smlouvy z 13. 10. 2011 ve výši 15.581 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p. a. od 24. 10. 2011 do zaplacení (výrok III.) a zavázal žalobce k povinnosti zaplatit žalovanému k rukám jeho zástupce náklady řízení ve výši 1.363 Kč (výrok IV.). V odůvodnění konstatoval, že žalobce se žalobou ze dne 4. 10. 2013 domáhal zaplacení celkem částky 177.879 Kč, a to jednak z titulu vydání bezdůvodného obohacení a jednak z titulu autorské odměny, a to na základě tvrzení, že částku 76.424 Kč s příslušenstvím mu žalovaný dluží z titulu bezdůvodného obohacení v souvislosti s koncerty Susan Vega v Uherském Hradišti dne 26. 7. 2009 a „Před Vánoce dlůhý noce“ ve Velkých Pavlovicích dne 14. 12. 2009, když nepřijal návrh žalobce na uzavření smlouvy, kdy obvyklá výše dle Sazebníku M činila 32.273 Kč, k níž je nutno přičíst i 19 % DPH. Částku 85.874 Kč s příslušenstvím žalovaný dluží z titulu bezdůvodného obohacení v souvislosti se dvěma koncerty MozART Group v roce 2011 a dvěma koncerty Dominic Miller Tour v roce 2011, neboť žalovaný neuzavřel licenční smlouvy a částku 15.581 Kč s příslušenstvím, která představuje autorskou odměnu dle uzavřené licenční smlouvy z 13. 10. 2011 k užití chráněných autorských děl k poslednímu ve dnech 8. 5., 4. 6. a 13. 7. 2011. Žalovaný namítal, že nebyl pořadatelem předmětných akcí, neprovozuje výdělečnou činnost, pouze zajišťoval propagaci a jménem žalovaného sdružení, jednaly jemu neznámé osoby. Skupina MozART Group není nikým autorsky zastupována, užívá jen svých aranží a děl, Dominic Miller hraje pouze svou autorskou hudbu a nepožaduje honoráře za svou produkci. Dále namítal, že podpis na licenční smlouvě není podpisem pana Veverky, že žalobce není právním nástupcem původního OSA a že vznikl až registrací 22. 1. 1996. Dále namítal nedostatek aktivní legitimace žalobce k podání žaloby a vnesl též námitku promlčení nároku z roku 2009. K námitce promlčení soud prvního stupně konstatoval, že pokud jde o koncerty, které se uskutečnily 26. 7. 2009 a 14. 12. 2009, přičemž žalobce provedl kontrolu až 20. 10. 2011, žaloba byla podána až dne 7. 10. 2013, pak to bylo po

uplynutí objektivní tříleté promlčecí lhůty. Soud proto žalobu o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 76.424 Kč s příslušenstvím zamítl z důvodu promlčení. Pokud jde o další 2 koncerty MozART Group a 2 koncerty Dominic Miller Tour, ty se uskutečnily 5. 5., 9. 5., 2. 6. a 3. 6. 2011, tedy objektivní tříletá promlčecí lhůta do podání žaloby neproběhla. Subjektivní promlčecí lhůta počala běžet od kontroly provedené žalobcem 20. 10. 2011 při současném vyhotovení 4 žádostí žalovaného o svolení k užití děl dne 20. 10. 2011, a pokud byla žaloba podána 7. 10. 2013, pak to bylo před uplynutím promlčecí lhůty. Za zásadní pro posouzení existence aktivní legitimace žalobce považoval právní názor Ústavního soudu vyjádření v nálezu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. US 2186/14. Skutkově se řízení pod touto spisovou značkou vedené před Ústavním soudem týkalo kolektivního správce Intergram, a i když v něm uplatněné nároky směřovaly proti provozovateli pohostinství, lze závěry obsažené v tomto nálezu ohledně aktivní legitimace žalobce dle názoru soudu prvního stupně aplikovat i v nyní projednávané věci. Ústavní soud výslovně připustil aktivní legitimaci kolektivního správce při vymáhání nároku z bezdůvodného obohacení v případě neoprávněného provozování, aniž by přitom musel mít kolektivní správce uzavřenu hromadnou smlouvou podle ustanovení § 101 autorského zákona (dále jen AZ). Tento závěr lze použít i na žalovaného, coby provozovatele či organizátora koncertů, při nichž dochází ke sdělování chráněných děl veřejnosti. Žalovaný v tomto řízení nesplnil svou povinnost, když s žalobcem příslušnou hromadnou smlouvu neuzavřel a provozováním, respektive organizováním koncertů, neoprávněně zasáhl do majetkových práv jejich nositelů. Soud prvního stupně chápe právní názor Ústavního soudu tak, že zastupování nositelů práv pouze při vymáhání nároků vzniklých z porušení těchto práv, má charakter povinné kolektivní správy, zatímco ve vztahu ke všem ostatním dispozicím s chráněnými právy je nutno přisvědčit žalovanému a posoudit tuto kolektivní správu jako dobrovolnou či smluvní. Soud dovodil aktivní legitimaci kolektivního správce k domáhání se nároku z porušeného práva, pokud se takového nároku nedomáhá nositel práva sám. Námitku žalovaného o nedostatku aktivní legitimace tedy shledal lichou. Ohledně nároku na vydání bezdůvodného obohacení 85.874 Kč v souvislosti s tím, že žalovaný v roce 2011 pořádal 2 koncerty MozART Group a 2 koncerty Dominic Miller Tour, a to ve dnech 5. 5., 9. 5., 2. 6. a 3. 6. 2011, soud uzavřel, že žalovaný zabezpečoval vlastním jménem (prostřednictvím vlastních zaměstnanců), prodej vstupenek na tyto koncerty. Žalovaný, jakožto osoba nerozlučně a organizátorsky spjata s těmito koncerty, se objevoval až neobvykle často a až v příliš intenzivní podobě, než aby to byla náhoda, a soud má za vyloučené, že by žalovaný byl ohledně předmětných akcí pouhým okrajovým činitelem. Že přitom spolupracoval i s jinými subjekty je možné, to ho ale samo o sobě nezbavuje odpovědnosti za provoz autorsky chráněných děl v rámci těchto koncertů, které na komerční bázi zabezpečoval a z jejichž hospodářských výsledků hodlal ekonomicky těžit. Soud dospěl k závěru, že žalovaný se na úkor žalobce bezdůvodně obohatil a je povinen obohacení vydat. Z výtisku z repertoáru koncertu MozART Group ze dne 8. 3. 2013 vzal soud za prokázané, že tato skupina hraje své aranže známých autorů, přičemž někteří z nich ještě žijí, popřípadě žijí jejich dědicové a práva jsou zastupována kolektivními správci a návazně na ně dle recipročních smluv i žalobcem. Pokud jde o výši bezdůvodného obohacení, soud uvedl, že ohledně výše

obvyklé odměny vyšel z článku IV. žaloby ve spojení s žádostmi žalovaného z 20. 10. 2011 o udělení licencí a ve spojení s žalobcem předloženými sazebníky pro rok 2011 VH pro koncerty vážné hudby a M pro koncerty a jiná hudební vystoupení. Z těchto příloh vzal za prokázané, že pro kalendářní rok 2011 platily tyto sazebníky. Soud určil výši obvyklé odměny 21.596 Kč (kapacita 500 posluchačů, vstupné 355 Kč) + 9.796 Kč (kapacita 100 posluchačů, vstupné 627 Kč) + 1.600 Kč (kapacita 50 posluchačů, vstupné 264) + 2.789,20 Kč (kapacita 100 posluchačů, vstupné 264). Jelikož žalovaný neprojevil zájem o získání souhlasu uzavřením licenční smlouvy, domáhal se žalobce důvodně vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku uvedených autorských odměn bez DPH, to je částky 71.562,40 Kč. Jako důvodnou vyhodnotil námitku žalovaného ohledně žalobcem neoprávněně nárokované DPH, kdy v rozsahu částky 14.311,60 Kč, představující DPH, žalobu zamítl a v tomto směru odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci č. j. 1 Co 494/2014-548 a na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 5429/2014. Ohledně nároku na zaplacení autorské odměny dle licenční smlouvy z 13. 10. 2011 soud konstatoval, že smlouva byla mezi smluvními stranami uzavřena, žalobce udělil žalovanému licenci k veřejnému provozování hudebních děl z repertoáru DILIA formou živého nedivadelního provedení podle § 19 AZ a strany si sjednaly autorskou odměnu ve výši 15.581 Kč, která sestává ze základu 12.984 Kč + DPH 2.596,80 Kč. Soud vzal za prokázané, že se jednalo o živé užití hudebních děl k poslechu, a to pro koncert MozART Group v Dělnickém domě v Jihlavě dne 5. 8. 2011, se sjednanou odměnou 1.203 Kč, pro koncert HS Medicimbal, Dominic Miller, Vinařství Sonberk Popice dne 4. 6. 2011 se sjednanou odměnou 4.711 Kč, pro koncert Suzanne Vega, Vinařství Baloun Velké Popice dne 13. 7. 2011 se sjednanou odměnou 7.070 Kč. Porovnáním podpisů na smlouvě s podpisy na jiných listinách, které jsou součástí spisu, vzal soud za prokázané, že projev vůle jménem žalovaného učinil Roman Veverka. Námitky, že z jeho strany nedošlo k platnému uzavření licenční smlouvy z důvodů, že není zřejmé, kdo a s jakým oprávněním za něj jednal a že zástupce žalovaného Roman Veverka smlouvu nepodepsal a podpis na listině není jeho podpisem, má soud porovnáním podpisů za vyvrácené. Rovněž námitku promlčení nároku na zaplacení autorské odměny shledal soud lichou a účelovou, neboť jednak smlouva byla uzavřena až 13. 10. 2011 s 10denní splatností žalované odměny, přičemž žaloba byla u soudu podána 7. 10. 2013, tedy včas. O nákladech řízení rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání žalobce i žalovaný.

Odvolání žalovaného směřovalo proti výrokům II., III. a IV., a to v části, kde žalovaný nebyl úspěšný. Namítal, že pokud jde o otázku aktivní legitimace, žalobce neprokázal, že žalovaný bez licenční smlouvy užil díla autorů, jejichž práva je oprávněn kolektivní správce na základě zákona či smlouvy spravovat. Žalobce nevedl, jaká díla žalovaný neoprávněně užil, nemohl ani prokázat, že je oprávněn zastupovat autory těchto děl, která nevedl, a tedy že je aktivně věcně legitimován. Není ani zřejmé, na základě čeho žalobce stanovil výši bezdůvodného obohacení, když tato díla nebyl schopen ani identifikovat. Žalobce ani nevyužil své zákonné možnosti požádat o součinnost žalovaného ve formě poskytnutí informací podle

§ 100 odst. 3 AZ. Žalobce nesouhlasí se závěrem soudu, že žalobce zastupuje všechny autory a díla, jelikož tak činí v rámci povinné kolektivní správy, a proto nemusí prokazovat svoji aktivní legitimaci. Ani z Play listu MozART Group ze dne 8. 3. 2013 nelze dovodit aktivní legitimaci žalobce ke koncertům z roku 2011, jelikož lze předpokládat, že repertoár daných interpretů se v průběhu času mohl změnit. Z hlediska posouzení aktivní legitimace měl být soudem proveden důkaz navržený žalovaným – příloha číslo 3 – to je listina z Ministerstva vnitra ze dne 14. 9. 1995, kterou je prokazována neexistence právní subjektivity žalobce před registrací do veřejného rejstříku dne 22. 1. 1996 a související neplatnost recipročních smluv se zahraničními subjekty a smluv o zastupování autorů podepsaných před registrací žalobce dne 22. 1. 1996. U žalovaných sporů je platnost smlouvy o vzájemném zastupování mezi PRS a žalobcem ze dne 9. 5. 1991. Žalobce neprokázal i další rozhodné skutečnosti k prokázání svého nároku zejména existenci veřejnosti a počet účastníků daných koncertů, přičemž uvedení samotné kapacity sálu nemůže postačovat. Soud dovozuje počet účastníků pouze na základě žádosti žalovaného o udělení licencí ze dne 20. 10. 2011, kterou ovšem vyplňoval sám žalobce. Obsah žádosti žalovaného zpochybnila svědkyně Broušková, která neměla plnou moc či jiné pověření jednat za žalovaného ani podepisovat jakýkoliv dokument, oprávnění nevyplývalo ani z jejího pracovního zařazení. Poukaz soudu na ustanovení § 16 obchodního zákoníku je nepřipadný, neboť jednání se neuskutečnilo v provozovně oprávněného. Prokázání oprávnění žalobce zastupovat jednotlivé autory a jejich díla je podstatné i k posouzení poměru chráněných a nechráněných skladeb ve vztahu k výši a přiměřenosti odměny. Licenční odměna měla být stanovena podle rozsahu zastupovaných děl, a to ve stejném poměru, v jakém jsou zastoupeny v produkci. Z hlediska přiměřenosti a obvyklosti licenčních odměn Krajský soud pouze uvedl, že autorská odměny je stanovena dle Sazebníku ve všech obdobných případech bez toho, aby podrobněji zkoumal, zda jsou odměny v samotném Sazebníku stanovené v přiměřeném rozsahu. Upozorňuje rovněž na nesrovnalosti ve způsobu výpočtu licenční odměny požadované žalobcem. Namítá, že výše odměny není obvyklá, a to kvůli nerovnému přístupu k uživatelům autorských práv v rozporu s § 100 odst. 1 písm. h) a také proto, že žalobce požaduje základní sazbu, nikoliv sníženou, ke které by bylo přistoupeno při řádném chodu věcí. Výše vypočtená licenční odměna měla být tedy snížena o 30 %, aby ji bylo možné považovat za obvyklou, to je 19.111,75 Kč. Poukazuje v tomto směru na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. 1 Co 238/2014. Soudu prvního stupně vytýkal, že neprovedl důkazy k prokázání nepřiměřenosti a neobvyklosti odměn. Žalovaný zpochybňoval přiměřenost sazebníkových cen a způsob výpočtu požadované odměny. Poukázal jednak na zvýhodnění členů Asociace hotelů a restaurací České republiky a obdobnou situaci u licenční smlouvy uzavřené mezi žalobcem a Ministerstvem obrany ČR. Domnívá se, že nelze stanovit rozdílné odměny pro jednotlivé uživatele pouze na základě členství v dané soukromé asociaci. Dále nesouhlasí se závěrem Krajského soudu v Brně, že byla sjednána platná licenční smlouva o veřejném provozování, když žalovaný namítal, že pan Veverka smlouvu nepodepsal, tedy popřel pravost podpisu na licenční smlouvě. V tomto směru poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 10. 2000, sp. zn. 22 Cdo 617/99, ze dne ze dne 20. 1. 2009, sp. zn. 23 Odo 1722/2006. Namítal rovněž neplatnost licenční smlouvy

pro rozpor se zákonem, respektive dobrými mravy, a to z důvodu nepřiměřenosti požadované výše licenční odměny a souvisejícím nezohlednění zákonných kritérií ze strany žalobce v souladu s § 100 odst. 6 AZ. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek v napadené části změnil a žalobu zamítl a žalobci uložil povinnost nahradit žalovanému náklady řízení.

Žalobce své odvolání směřoval proti zamítavé části výroku II. rozsudku, a proti výroku IV. V otázce DPH soudu prvního stupně vytýkal nesprávné právní posouzení věci, poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 1 Co 366/2010. Podle žalobce z toho, že bezdůvodné obohacení není předmětem DPH, nutně nevyplývá, že základ, z něhož podle § 40 odst. 4 AZ bezdůvodné obohacení vypočítává, nezahrnuje částku, která by měla na DPH připadat. Odkazuje na ustanovení § 40 odst. 4 AZ. Obvyklou odměnou je podle žalobce nutno rozumět částku s DPH, protože licenci k užívání chráněného autorského díla není možno od žalobce coby plátce DPH získat bez DPH. Sazebníky žalobce obsahují informaci o tom, že uvedené sazby odměn se navyšují o DPH v zákonné základní sazbě, aniž by byla připuštěna možnost nabýt licenci za cenu bez DPH. Výklad zastávaný soudem prvního stupně vede k neudržitelnému závěru, podle něhož neoprávněné užívání chráněných autorských děl je levnější než jejich užívání oprávněné. Výklad zastávaný soudem prvního stupně směřuje proti sankčnímu účelu § 40 odst. 4 AZ. Žalobce nenavyšuje vypočtené bezdůvodné obohacení o DPH, avšak pokud je i částka odpovídající DPH obvyklou součástí základu odměny, ze které se bezdůvodné obohacení vypočítává, musí být i částka, která má být dvojnásobkem – tedy 200 % – takovéto odměny, rovněž z tohoto identického základu počítána. Jinak by nebyla dvojnásobkem obvyklé odměny, ale násobkem nižším. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu, na něž poukazuje a která se zabývala otázkou určení obvyklé ceny odměny nájemného, nelze vyčíst, že by bylo třeba odečíst při určení obvyklé ceny složky určené nikoliv dohodou stran, ale právními předpisy, pokud jsou obvyklou součástí této ceny a obvyklé za běžného chodu věcí podmínkou pro získání určitého plnění. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadené části změnil a zavázal žalovaného k povinnosti zaplatit žalobci částku 85.874 Kč s příslušenstvím, a na nákladech řízení částku 18.392,32 Kč.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalovaného navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně v části napadené odvoláním žalovaného. Ztotožňuje se s právním názorem soudu prvního stupně, který byl vysloven ohledně aktivní věcné legitimace žalobce. Žalobce u všech interpretů prokázal, že tito interpreti interpretují díla zastupovaných autorů. Pokud jde o interpreta MozART Group, žalobce prokázal, a to repertoárem od tohoto interpreta, že je hrána hudba celé řady zastupovaných autorů, z nichž příkladmo některé uvádí. Pokud žalovaný tvrdil, že veškerá díla provozovaná na koncertě byla díla vytvořená interpretem MozART Group nebo díla komponovaná W. A. Mozartem, měl objektivní možnost prokazovat svá tvrzení o tom, že repertoár interpreta byl pouze takový. Žalobce prokázal, že MozART Group zcela běžně interpretuje díla zastupovaných autorů, když doložil Play list z koncertu dne 8. 3. 2013. Žalovaný na základě recipročních smluv s příslušnými zahraničními

kolektivními správci prokázal, že je oprávněn na území ČR spravovat nároky autorů zastoupených německým svazem GEMA, britským svazem PRS, polským svazem ZAIKS, francouzským svazem SACEM. Pokud jde o interpreta Dominic Miller, žalovaný sám uvedl, že tento interpret interpretuje svá vlastní autorská díla, s čímž se žalobce ztotožnil. Žalobce prokázal, že tento autor je na základě reciproční smlouvy zastoupen žalobcem. Pokud jde o námitku žalovaného o údajné absenci právního nástupnictví a právní existenci žalobce v souvislosti se statusovými otázkami zápisu do příslušného rejstříku, žalobce již v řízení před soudem prvního stupně odkázal na řadu soudních rozhodnutí, kde byly tyto námitky opakovaně řešeny a které dospěly k závěru, že soud rozhodujíc o pohledávce, je těmito statusovými zápisy vázán a že na žalobce je nutno nahlížet jako na řádného právního nástupce předchozích subjektů OSA. Dále ve svém vyjádření rozebírá žalovaným zpochybněné údaje, na základě kterých došlo k výpočtu výše bezdůvodného obohacení a zdůrazňuje, že při výpočtu uplatnil žalobce skutečný počet osob, které si na koncert zakoupily vstupenku a tento údaj sdělila žalobci svědkyně Břoušková. Poukazuje na článek III. bod 2 Sazebníku VH a článek IV. bod 2 Sazebníku M, kde je uvedeno, že případná kapacita prostor je náhradním určujícím kritériem, pokud pořadatel kolektivnímu správci počet účastníků konceptu nesdělí. K námitkám na nepřiměřenost požadované autorské odměny odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1759/2011. Žalobce po žalovaném požadoval obvyklou odměnu s ohledem na to, že odměna dle sazebníku je odměna, kterou žalobce požaduje i od jiných uživatelů za obdobnou činnost v daném místě a čase. Upozorňuje na skutečnost, že jak Sazebník VH, tak Sazebník M žádnou dvojí sazbu základní a sníženou neobsahuje. Obsahují jednotnou sazbu pro všechny pořadatele daných koncertů. Žalovaným odkazované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze na danou situaci nedopadá, když rozhodnutí vycházelo ze situace, která je typická pro sazebníky za veřejný provoz reprodukcí přístrojů. Pokud žalovaný odkazuje na ustanovení sazebníků, které říkají, že sazby autorských odměn se snižují provozovatelům, kteří řádně plní své povinnosti o 30 %, tak je samozřejmě vyloučeno, aby takové ustanovení se mohl vztáhnout na někoho, kdo nemá uzavřenou licenční smlouvu, neboť nejde o řádné plnění povinností. Skutečnost, že žalobce uzavřel s Asociací hotelů a restaurací České republiky předběžnou dohodu o narovnání sporných závazků, ve které jednak udělil asociaci licenci k užívání chráněného obsahu pro její členy, ale dojednal i další řešení sporných závazků, nemá pro rozhodování této věci žádný význam. Zdůraznil, že žalobcem stanovená licenční odměna je přímo úměrně determinována právě hospodářským obratem, to je výtěžkem z předmětné akce, když výše autorské odměny je přímo závislá na výši vstupného a počtu účastníků. Uzavírá, že sazebníková odměna uplatněná žalobcem splňuje i kritérium přiměřenosti. Pokud jde o námitky ohledně nároku z licenční smlouvy, uvedl, že žalovaný pomíjí, že žalobce prokázal pravost této listiny. Z dalších listin předložených soudu, které byly opatřeny podpisem pana Veverky, a nebylo u nich pochyb, že jde o jeho vlastnoruční podpis, bylo jejich porovnáním soudem zjevné, že jde o shodné podpisy téže osoby. Tuto námitku považuje za zjevně obstrukční. Za lichou považuje námitku ohledně nemožnosti uzavřít platně licenční smlouvu o užití děl po jejich faktickém užití žalovaným. V tomto směru poukázal na ustanovení § 100a AZ.

Žalovaný ve svém vyjádření k odvolání žalobce navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně v žalobcem napadené části. Uvedl, že žalobce pouze polemizuje s ustálenou judikaturou soudů České republiky, žalobce není legitimovaný se domáhat nároku na DPH, jelikož výnos této daně nenáleží žalobci, ale státu, jemuž je tato daň odváděna ze strany povinných subjektů. Upozorňuje, že bezdůvodné obohacení není předmětem daně z přidané hodnoty v souladu s § 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. V tomto směru poukazuje na judikaturu Nejvyššího soudu. Pokud jde o odvolání do nákladů řízení, uvedl, že podle žalovaného by žalobce činnosti spojené se správou a výběrem licenčních odměn měl zabezpečovat sám a neměl by tak činit prostřednictvím advokátní kanceláře. Odkázal na Vrchního soudu v Praze č. j. 1 Co 16/2014-65.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadené části, ve stejném rozsahu přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.), a po jednání ve věci (§ 214 o.s.ř.) dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

Z obsahu spisu vyplývá, že předmětem řízení jsou žalobcem uplatněné nároky dle ustanovení § 40 odst. 4 AZ na vydání bezdůvodného obohacení, které vzniklo žalovanému v souvislosti s neoprávněným užitím autorských hudebních děl k poslechu z repertoáru nositelů práv zastupovaných žalobcem. Tvrdil, že žalovaný provozoval ve dnech 26. 7. 2009 a 14. 12. 2012 chráněná autorská díla užitím hudebních děl k poslechu – populární hudba, konkrétně dne 26. 7. 2009 koncert Suzanne Vega a dne 14. 12. 2009 koncert Před Vánoce dlouhý noce, aniž by s žalobcem uzavřel licenční smlouvu. Dále tvrdil, že žalovaný provozoval ve dnech 5. 5. 2011, 9. 5. 2011, 2. 6. 2011 a 3. 6. 2011 chráněná autorská díla užitím hudebních děl k poslechu – populární a vážná hudba, a to dne 5. 5. 2011 koncert MozART Group, dne 9. 5. 2011 koncert MozART Group, dne 2. 6. 2011 koncert Dominic Miller Tour 2011, dne 3. 6. 2011 koncert Dominic Miller Tour 2011, bez uzavřené licenční smlouvy. Dále pak je předmětem řízení žalobcem uplatněný nárok dle ustanovení § 64 AZ na zaplacení autorské odměny, a to na základě licenční smlouvy z 13. 10. 2011. Předmětem odvolacího řízení zůstalo vydání bezdůvodného obohacení za užití chráněných autorských děl ve dnech 5. 5., 9. 5., 2. 6., 3. 6. 2011 a zaplacení autorské odměny dle licenční smlouvy.

V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně přijal a odůvodnil závěr o aktivní legitimaci kolektivního správce k vymáhání nároku z porušeného práva, to je nároku z titulu bezdůvodného obohacení, pokud se takového nároku nedomáhá nositel práva sám. V tomto směru odvolací soud odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

Žalovaný k posouzení otázky aktivní legitimace žalobce v řízení před soudem prvního stupně, stejně jako v odvolacím řízení, namítal neexistenci právní subjektivity žalobce před registrací do veřejného rejstříku dne 22. 1. 1996 a související neplatnost recipročních smluv se zahraničními subjekty a smluv o zastupování

autorů podepsaných před registrací žalobce dne 22. 1. 1996. Žalovaný hodlal své tvrzení prokázat listinou z Ministerstva vnitra ze dne 14. 9. 1995. Soud prvního stupně se touto námitkou žalovaného vůbec nezabýval a v odůvodnění svého rozhodnutí ničeho k řešení této otázky neuvádí.

Soud prvního stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval námitkou žalovaného, že nebyl pořadatelem jednotlivých koncertů, ale pouze zprostředkovatelem, jinými slovy řečeno, že není ve sporu pasivně legitimován. Lze přisvědčit soudu prvního stupně, že žalovaný svou obecnou obranu neupřesnil a důkazy o nedostatku své pasivní legitimace nenavrl. Naopak bylo v řízení prokázáno, že byl provozovatelem hudebních děl, tedy organizátorem koncertů, když na domovských stránkách žalovaného www.solisart.cz, sám představuje okruhy své činnosti, jakožto zastupující agentura a koncertní agentura pro vlastní pořádání koncertů a turné a produkční agentura. Bylo prokázáno, že ohledně koncertů MozART Group a Dominic Miller zabezpečoval vlastním jménem, to je prostřednictvím vlastních zaměstnanců, prodej vstupenek na tyto koncerty. Lze přisvědčit soudu prvního stupně i v tom, že pokud spolupracoval s jinými subjekty, nezbavuje ho to odpovědnosti za užití autorsky chráněných děl v rámci koncertů, které zabezpečoval a z jejichž hospodářských výsledků hodlal ekonomicky těžit.

Žalovaný v řízení před soudem prvního stupně namítal, že pokud jde o interpreta MozART Group, pak užívá pouze vlastní díla nebo tzv. díla volná, interpret Dominic Miller interpretuje svá vlastní autorská díla a že není nikým zastupován. K tomu soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku pouze uvedl, že výtiskem repertoáru z koncertu MozART Group ze dne 8. 3. 2013 vzal za prokázané, že tato skupina hraje své aranže známých autorů, někteří z nich ještě žijí, popř. žijí jejich dědicové a práva jsou zastupována kolektivními správci a návazně na ně dle recipročních smluv i žalobcem. Ve vztahu k interpretovi Dominic Miller soud prvního stupně neuvádí ničeho. Závěry soudu prvního stupně v tomto směru jsou nepřezkoumatelné. Především nelze učinit závěr z výtisku repertoáru z koncertu ze dne 8. 3. 2013 o tom, jaký byl repertoár této skupiny na koncertech v roce 2011. K tomu odvolací soud konstatuje, že pokud žalobce jako kolektivní správce využívá svých zákonných oprávnění a dožaduje se vydání bezdůvodného obohacení plynoucího z užití chráněných děl bez toho, že by s ním žalovaný uzavřel licenční smlouvu, musí prokázat, že skutečně byla žalovaným, který se měl obohatit, dotčena práva, která kolektivně spravuje. Soud tedy nemůže jen bez dalšího předpokládat užití okruhu kolektivním správcem spravovaných děl s poukazem na repertoár koncertu z roku 2013 a porušení práv jím zastupovaných osob, správce toto musí v řízení prokázat.

Na tomto místě odvolací soud zdůrazňuje, že dle ustanovení § 157 odst. 2 o.s.ř. musí soud v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné vždy jednoznačně a srozumitelně uvést, které konkrétní důkazy provedl, jaká z těchto důkazů učinil skutková zjištění a které skutečnosti jsou podle jeho názoru prokázány a které nikoliv, případně též které z nich jsou pro rozhodnutí věci bezvýznamné. V rozporu s ustanovením § 157 odst. 2 jsou tzv. souhrnná zjištění, tzn. případy, kdy soud pouze

soudně uvede, co ve věci zjistil, aniž by z jeho rozhodnutí bylo patrné, která konkrétní skutková zjištění z určitých konkrétních důkazů učinil.

Činit zjištění z důkazů vyžaduje povinnost soudu uvést, jaké konkrétní skutečnosti z jednotlivých důkazů zjistil. Pokud soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že skupina MozART Group hraje aranže známých autorů, kteří jsou zastupováni kolektivní správci a návazně na ně dle recipročních smluv i žalobcem, přičemž odkázal na přílohy T a U a další přílohy X, Y, Z, A1, pak takovýto závěr je zcela v rozporu s ustanovením § 157 odst. 2 o.s.ř. a i z tohoto důvodu je rozsudek nepřezkoumatelný.

Odvolací námitky žalovaného, že soud prvního stupně nepostupoval správně při stanovení autorské odměny a bezdůvodného obohacení, není důvodná. Soud prvního stupně zcela v souladu s ustálenou judikaturou aplikoval příslušný sazebník žalobce ke stanovení obvyklé autorské odměny. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1759/2011, v němž Nejvyšší soud konstatoval „že většina provozovatelů veřejných produkcí hudebních děl s textem i bez textu akceptuje tzv. sazebník OSA, protože ten zajišťuje požadavek rovného přístupu ke všem uživatelům. Odměnu tak podle něj vypočtenou lze považovat za obvyklou a sazebník OSA lze podle ustálené praxe v zásadě přisoudit hodnotu měřítka výše obvyklé autorské odměny“.

Soud prvního stupně zavázal žalovaného k povinnosti zaplatit autorskou odměnu dle licenční smlouvy ze dne 13. 10. 2011. Žalovaný v řízení před soudem prvního stupně, stejně jako v odvolacím řízení, namítal, že podpis zástupce žalovaného není jeho pravým podpisem. Soud prvního stupně porovnal podpisy na jiných listinách obsahujících podpis Romana Veverky s jeho podpisem na licenční smlouvě a uzavřel, že se jedná o pravý podpis Romana Veverky. Procesní postup soudu prvního stupně je v tomto případě zcela nesprávný.

Při posouzení otázky, kdo je v případě námitky nedostatku pravosti podpisu na licenční smlouvě nositelem důkazního břemene, je třeba vyjít z charakteru předložené listiny jako listiny soukromé. Základními atributy, které je nutno u soukromé listiny rozlišit, je její pravost, to je skutečnost, že opravdu pochází od toho, kdo je na ní podepsán a správnost, to je pravdivost. Popření pravosti soukromé listiny tedy představuje tvrzení, že údajná smluvní strana listinu nepodepsala. Takovéto tvrzení je dostatečně relevantním k tomu, aby pravost listiny byla předmětem dokazování, přičemž břemeno tvrzení i břemeno důkazní spočívá na tom účastníkovi, který ze skutečností v listině uvedených vyvozuje pro sebe příznivé právní následky.

Soud prvního stupně svůj závěr o pravosti podpisu na licenční smlouvě opřel o závěr vzešlý z jeho vlastního porovnání sporného podpisu s podpisem pana Veverky na jiných listinách. Posouzení zpochybňovaného autorství podpisu je ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 o.s.ř. posouzením skutečnosti, k níž je třeba odborných znalostí z oboru písmařectví. Pokud soud prvního stupně, tuto otázku posoudil

sám, aniž by měl k dispozici znalecký posudek, zatížil tím řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Odvolací námitka žalobce, že soud prvního stupně nesprávně právně posoudil uplatněný nárok na DPH z bezdůvodného obohacení, není důvodná. Soud prvního stupně uplatněný nárok na zaplacení DPH z požadovaného bezdůvodného obohacení zamítl s poukazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 6. 2014, spi. zn. 1 Co 494/2013 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2015, spi. zn. 30 Cod 5429/2014, z nějž vyplývá, že pokud je požadováno vydání bezdůvodného obohacení, tedy plnění bezesmluvního, k navýšení plnění o DPH nedochází. Odvolací soud konstatuje, že rozhodnutí soudu prvního stupně je v souladu s ustálenou judikaturou. K odvolacím námitkám žalobce odvolací soud konstatuje, že žalobce, tedy ochuzený, nemá povinnost odvézt z bezdůvodného obohacení státu daň z přidané hodnoty a ponechává si celé vydané bezdůvodné obohacení. Obohacený, tedy žalovaný, to je neoprávněný uživatel se obohacuje na úkor ochuzeného nositele práv pouze o částku odpovídající obvyklé odměně bez daně z přidané hodnoty, respektive ve výši jejího dvojnásobku. Názor žalobce, že základem pro výpočet bezdůvodného obohacení by měla být obvyklá odměna, včetně daně z přidané hodnoty, by vedl k neopodstatněnému následku, že v případě dvojnásobku a stávající sazbě daně z přidané hodnoty by nositel práva obdržel nikoliv dvojnásobek obvyklé odměny, ale násobek zvýšený o daň z přidané hodnoty a neoprávněný uživatel by vydával ochuzenému nositeli práv více, než o co se na jeho úkor obohacil. Vzhledem k tomu, že, jak již uvedeno shora, je v tomto směru rozhodnutí soudu prvního stupně v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, odvolací soud ve výroku II. v části, v níž soud zamítl požadavek na zaplacení DPH z bezdůvodného obohacení, potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

Z důvodů shora uvedených odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve zbývajících napadené části zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 219a odst. 1 písm. b/, odst. 2, § 221 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.).

V dalším řízení se soud prvního stupně vypořádá s námitkou žalovaného o neplatnosti recipročních smluv se zahraničními subjekty a smluv o zastupování autorů podepsaných před registrací žalobce dne 22. 1. 1996, poučí žalobce dle ustanovení § 118a o.s.ř. o jeho povinnosti tvrdit a prokázat, že skutečně byla žalovaným dotčena práva, která kolektivně spravuje, stejně tak žalobce poučí o jeho povinnosti prokázat pravost předložené licenční smlouvy, vypořádá se řádně s ostatními námitkami žalovaného a žalobce a bude dbát, aby odůvodnění jeho rozhodnutí splňovalo náležitosti ustanovení § 157 odst. 2 o.s.ř., včetně uvedení zjištění z jednotlivých provedených důkazů. V rozhodnutí, kterým bude řízení končit, rozhodne nově o nákladech řízení, včetně nákladů tohoto odvolacího řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **je dovolání** přípustné, dospěje-li dovolací soud na základě dovolání podaného ve lhůtě do dvou měsíců od jeho doručení, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, k závěru, že napadené rozhodnutí závisí

na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Olomouc 13. 6. 2017

Za správnost vyhotovení:
Dana Langová

JUDr. Lenka Kyprá v.r.
předsedkyně senátu